

Xuân về, gói những yêu thương...

ISSN: 2734-9195 08:20 15/02/2026

Những ngày cuối năm, không phải là ngày để rộn ràng những toan tính, sắp đặt, mà là mùa để mình sống chậm lại, yêu thương nhiều hơn, trân trọng nhiều hơn, từ những điều thật nhỏ!

Tháng Chạp! Gió gổ nhẹ qua khung cửa, đập vỡ lớp vỏ trấu mềm những hạt lúa đang bước sang Xuân. Đồng minh mông lẩn vào mùi khói thơm nồng, đượm màu rơm rạ!

Khói Xuân như một miền hội tụ của giao hòa, nơi nổi bánh chưng, bánh tét sôi sùng sục trong lửa đỏ quyện vào mùi ngô khoai nướng, là mùi khói nhang trầm trên bàn thờ xưa cũ, bảng lảng dưới mái nhà rêu bụi, nơi có những người thân thương đang quây quần bên bếp than hồng, nhóm lên niềm ấm áp!

Hình minh họa. Nguồn: Internet

Trong một năm qua, mình đã tắt bật nhiều không? Có lẽ đôi lúc mình cũng đã quên đi một nơi có những người thân đang chờ đợi để quay cuồng trong cơn áo

gạo tiền, là quên đi một góc nhà bình yên để mãi miết ngã giá thiệt hơn trong phiên chợ đời trôi nổi. Để một bữa cơm chỉ là nuốt vội, một ly nước chỉ để giảm cơn khát tạm thời, mà lâu lắm, mình không còn giữ được khoảnh khắc sống chậm lại, để cảm nhận chút tao nhã trong một ngụm trà, vị ngon của bữa cơm giản dị mà ấm cúng!

Khi cuốn lịch mỏng dần, ta giật mình nhìn lại, mới hay mình đã đi qua những mưa nắng, trầm luân, với ngần ấy tháng ngày mưu sinh mệt nhọc, đánh đổi bằng nét bạc màu trên vai áo, nụ cười gượng gạo xã giao, để rồi ai cũng thêm được quây quần, sum họp trong ánh sáng trong trẻo của gia đình, nguyên vẹn những tinh sương, nơi để mình đặt lại sau lưng những muộn phiền, nơi những cơn bão lòng nép mình sau cánh cửa.

Hình minh họa. Nguồn: Internet

Mình đã từng gặp đầu đó trên phố, những chiếc xe công kênh hàng hóa chạy cho xong lịch trình giao vội, là lời bộc bạch chân thành của anh shipper: **“Tết** này kiếm được ít tiền về quê phụ giúp gia đình”, cô nhân viên làm đến cận Tết vẫn chưa thôi, là những mảnh đời neo đậu giữa góc nhỏ thị thành, với đôi mắt thật sâu, vẫn mong những ngày cuối năm trở về nơi chôn nhau cắt rốn, được hội ngộ mẹ cha, được đặt một nhánh hoa, thắp một nén hương tưởng nhớ tổ tiên nguồn cội.

Ai cũng có những lúc tĩnh lặng khi nhìn thấy cha mẹ già đi, vết chân chim hằn nơi khóe mắt là cả biển trời hy sinh thâm lặng, là bao mùa dãi dầu nắng mưa để bồi đắp nên sự trưởng thành cho những đứa con thơ. Là thấy lòng chùng lại khi nắm lấy bàn tay nhăn nheo của đấng sinh thành, thấy mở ra cả vùng trời ký ức.

Ai cũng có những giọt nước mắt nuốt ngược vào trong khi giao thừa này, bên mâm cơm cũ, vắng bóng người thân. Để rồi, những bon chen vội vàng gác lại, những lớp áo bụi trần gói ghém sang bên, để sớm mai còn kịp về với gia đình, mong ngày đoàn viên, gặp mặt.

Năm hết, Tết đến, nơi những chuyến xe đầy ắp những người con xa quê, mang trong lòng nỗi niềm lữ thứ. Những ánh mắt dọc theo suốt đoạn đường, theo từng ngôi nhà, hàng cây, đang lùi lại phía sau lưng, là những chiếc ba lô nặng đầy quà Tết, là cả mùi mồ hôi đượm nồng của những ngày chật vật nơi phố chợ. Tất cả đi theo từng dấu chân người để trở về mái nhà bình yên, nơi đọng đầy tình thương của bao ngày xưa cũ.

Gia đình là nơi mà mỗi người luôn nhớ đến khi gió bắc thổi về, để những trau chuốt phô trương được bỏ xuống từ lớp áo xanh xang, thay vào đó là sự chân thành như tâm hồn giản đơn, dung dị, nuôi dưỡng những thâm lặng thương yêu, không nhiều lời nhưng luôn hiện diện.

Tết, dừng lại chút thời gian, khi ta thường cùng những ngày đó để hoàn thành những mục tiêu còn lại, như một phần “tất toán” cuối năm.

Và Tết cũng là lúc để mình thả lỏng đầu óc, chậm lại trong từng nhịp sống, bởi một năm mình đã vất vả nhiều rồi!

Những ngày cuối năm, ta chắt chiu để gặp gỡ bạn thân, người chỉ lặng yên nơi phố nhỏ để nghe lại những bản nhạc Xuân xưa cũ, muốn dậy sớm uống một ly trà, ngắm một nhánh mai đang đâm chồi, nảy lộc, đọc một quyển sách. Thời gian gói gọn trong từng phút giây, không tất tả ngược xuôi, chỉ là muốn tận hưởng thật chậm những ngày Xuân đang lướt nhẹ bên thêm.

Với mình, một năm trôi qua, là năm có thêm nhiều duyên khởi, không ồn ào chiến tích, chẳng cổ tiệc rình rang, chỉ đón nhận những bài học qua từng nhân dạng, qua những vui buồn để biết cách lớn lên, tuệ trung hơn giữa trào lưu biến đổi.

Và phải chăng mình chỉ mong như vậy! Được trả lời là “đời vẫn bình yên” với một khoảng lặng hoài niệm về năm cũ, là quyển hồi ký vẫn còn những dòng chữ vẹn nguyên, nơi cất lại những xa xưa mà thời gian đã làm con người ít đi thói quen viết bằng tay, đọc từng trang sách giấy!

Mùa Xuân, mùa khép lại những chên chao vụn vỡ, giữa cuộc đời va đập, vẫn không thất lạc an vui. Những ngày cuối năm, không phải là ngày để rón ràng những toan tính, sắp đặt, mà là mùa để mình sống chậm lại, yêu thương nhiều hơn, trân trọng nhiều hơn, từ những điều thật nhỏ!

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**